

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **P.K.**, zastoupeného *JUDr. Jarmilou Cindrovou, advokátkou se sídlem, B. Němcové 74, 562 06 Ústí nad Orlicí*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2010, č.j. DSH/723/10,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Návrh na upuštění, eventuálně na snížení uloženého trestu pokuty, se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 10.11.2009 čj. ODP/7869/09. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, neboť 20. července 2009 v 19:08 hod. jel po vozovce pozemní komunikace dálnice D5 v tunelu Valík ve směru jízdy na Prahu jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X a v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou B20a na 80km/h, byla předmětnému vozidlu silničním rychloměrem, měřičem úsekové rychlosti MUR-05, naměřena střední rychlost jízdy

128km/hod. Tímto jednáním obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou mimo obec o 30km za hodinu a více. Za tento přestupek byla obviněnému uložena v souladu s § 12 odst. 1 a § 22 odst. 8 zákona o přestupcích pokuta ve výši 4.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou měsíců. Současně bylo rozhodnuto o povinnosti nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,-Kč.

V odůvodnění své žaloby žalobce tvrdil, že žalovaný nepostupoval v řízení podle zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, neboť žalobce se jako účastník nemohl řádně seznámit s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním. Správní orgán pouze účelově vyslechl jako svědky policisty, kteří byli přítomni při následné kontrole řidiče motorového vozidla tovární značky Audi, reg. značky X. Pokud by bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním, mohl by navrhnout výslech svědkyně, která seděla vzadu za řidičem. Žalobce tvrdil, že předmětné motorové vozidlo v tunelu Valík neřídil a v rozhodné době, kdy vozidlo projíždělo tunelem Valík, žalobce spal na zadním sedadle. Pak osoba žalobci blízká, která vozidla řídila, vystoupila a dále vozidlo řídil žalobce. Žalobce navrhl v předmětné věci vypracovat znalecký posudek, neboť podle jeho názoru je potřeba odborných znalostí k posouzení důkazních materiálů, zda je osobou, která řídila vozidlo v tunelu Valík. Žalobce tvrdil, že žalovaný se nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce současně navrhoval pro případ, kdy soud nezruší rozhodnutí žalovaného, aby soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s.ř.s. uloženou sankci ve výši 4.000,-Kč snížil, nebo upustil od jejího uložení. Žalobce navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovaný uhradil žalobci náklady soudního řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný hodnotil tvrzení žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a žalobce se tím nemohl řádně seznámit s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním žalovaný a uváděl, že v průběhu řízení proběhla obě nařízená ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který ač byl řádně předvolán a poučen o následcích nedostavení se bez omluvy, k jednáním se nedostavil. Žalobce tímto svým postupem nevyužil náležitě svých procesních práv, o kterých byl v předvolání poučen. Žalovaný vyloučil, že v průběhu řízení by došlo k účelovému výsledku policistů jako svědků, neboť tyto svědkové jsou nezávislí, nemají žádný osobní zájem na věci a skutečnosti, které ve svých výpovědích uváděli, zjistili v rámci výkonu svých pracovních povinností. Ve svých výpovědích se svědci shodovali a správní orgán prvního stupně i žalovaný vyhodnotili jejich výpovědi za věrohodné. Pokud žalobce tvrdil, že v případě, že by mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a mohl navrhnout provedení svědecké výpovědi K.H., žalovaný zdůraznil, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání na 15.9.2009 i 14.10.2009, ani k jednomu z nařízených ústních jednání se bez omluvy nedostavil a protože žalobce v řízení o přestupku se správním orgánem prvního stupně nespolupracoval, na předvolání k jednání nereagoval, považoval žalovaný jeho námitky za nedůvodné. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán prvního stupně nerozhodl věcně správně. K této námitce žalovaný uváděl, že na základě spisové dokumentace považuje za prokázané, že žalobce se přestupku kladeného mu za vinu dopustil, když z fotografie z radaru umístěného v tunelu Valík je patrné, že ve vozidle se nacházely tři osoby, které lze z fotografie částečně identifikovat podle oblečení. Tyto osoby byly i na místě kontroly ve vozidle zjištěny a žalovaný považuje za mimořádně nepravděpodobné, že by byla

ve vozidle ještě další osoba, která by mohla na čerpací stanici vystoupit a měla také černé tričko, jako měl na sobě žalobce v době kontroly. Žalovaný toto tvrzení považoval za zcela účelové a za tvrzení vyvrácené obsahem spisové dokumentace. Žalovaný přitom odmítl návrh žalobce na zpracování znaleckého posudku ohledně skutečnosti, zda ve vozidle byly tři nebo čtyři osoby a ve vztahu k závěru, zda žalobce řídil v předmětném okamžiku osobní vozidlo, odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. K žádosti žalobce o snížení uložené sankce nebo upuštění od uložení sankce žalovaný uváděl, že od uložení sankcí lze upustit pouze v mezích zákona, v daném případě je zákonné rozpětí sankcí podle § 22 odst. 8 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích u pokuty od 2.500,- do 5.000,- Kč a zákaz činnosti, vzhledem k druhému opakování přestupku během posledních 12-ti měsíců, v rozpětí od jednoho měsíce do šesti měsíců. Snížení by proto připadalo v úvahu pouze u uložení sankce pokuty ve výši 2.500,- Kč a zákazu činnosti na dobu jednoho měsíce. Žalovaný vyslovil názor, že sankce uložené žalobci byly uloženy v přiměřené výši, uložená sankce nebyla zjevně nepřiměřená a zároveň uložení sankcí bylo dostatečně odůvodněno. Pro snížení sankce žalovaný neshledal důvody, nicméně rozhodnutí ponechal na úvaze soudu. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby podaná žaloba byla zamítnuta.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Západočeského kraje, dálniční oddělení Svojkovice oznámila Magistrátu města Plzně, že P.K., nar.X, se měl dopustit přestupku tím, že dne 27.7.2009 v 19:08 hod. na dálnici D5 na 77km řídil vozidlo registrační značky X, kterému ve směru jízdy na obec Praha byla naměřena rychlost 128km/h, po odečtení tolerance 124km/h, v úseku s povolenou maximální rychlostí 80km/h. Magistrát města Plzně dne 21.8.2009 písemně oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku, současně nařídil na 15.9.2009 ústní jednání. Adresát této zásilky byl vyrozuměn o uložení této zásilky a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Zásilka byla vložena do schránky dne 4.9.2009 a byla připravena k vyzvednutí dne 24.8.2009. Dne 15.9.2009 Magistrát města Plzně provedl ústní jednání ve věci přestupku žalobce, který se k nařízenému jednání nedostavil. Při ústním jednání byl vyslechnut jako svědek policista nrap. T.Š. Žalobce byl Magistrátem města Plzně opakovaně předvolán k ústnímu jednání na 14.10.2009. Tato poštovní zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 17.9.2009 a po úložní době byla vložena do schránky příjemce zásilky P.K. Magistrát města Plzně ústní jednání dne 14.10.2009 provedl bez přítomnosti žalobce, který se k nařízenému jednání nedostavil. Při ústním jednání byl vyslechnut jako svědek policista prap. M.M.

Magistrát města Plzně dne 10.11.2009 vydal rozhodnutí čj. ODP/7869/09, kterým rozhodl ve věci přestupku žalobce způsobem výše krajským soudem prezentovaným. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uváděl, že žalobce jako obviněný se k nařízenému ústnímu jednání ve stanovenou dobu nedostavil a ani se správnímu orgánu s uvedením důležitých důvodů neomluvil a věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Správní orgán uváděl, že ze shromážděného spisového materiálu vyplynulo, že žalobce jako obviněný dne 20. července 2009 v 19:08 hod. na dálnici D5 v tunelu Valík jako řidič osobního motorového vozidla registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Zařízením MUR-05 byla vozidlu naměřena rychlost jízdy 128 km/h, takže rychlost po odečtení tolerance byla 124km/h. V měřeném úseku, kde je povolena maximální rychlost 80km/h, byla rychlost překročena o 44km/h. Na tiskopis se obviněný vyjádřil v tom

smyslu, že v tunelu Valík předmětné vozidlo neřídil, neboť spal vzadu ve vozidle. Vozidlo řídila od silnice D5 od čerpací stanice Schell na české straně od Rozvadova osoba blízká. Rovněž uvedl, že osoba blízká ho vzbudila za tunelem a on si sedl za volant. Jako svědka uvedl K.H., která byla rovněž ve vozidle. Správní orgán považoval vyjádření obviněného za účelové a to vzhledem k té skutečnosti, že ve vozidle se nacházely celkem tři osoby v době, kdy toto vozidlo bylo kontrolováno policejní hlídkou, a to včetně řidiče. Jednou z těchto osob bylo nezletilé dítě, u kterého je vyloučena možnost, že by předmětné vozidlo řídilo a dále žena, kterou označil sám obviněný jako svědkyni, která ale není vlastníkem řidičského průkazu, jak vyplynulo ze svědectví zakročujících policistů. Žádné další osoby se ve vozidle nenacházely. Z průběhu zákroku zasahujících policistů vyplynulo, že policejní hlídce bylo nahlášeno v 19:10 hod. v tunelu Valík předmětné přestupkové jednání, policejní hlídka měla stanoviště na 57km D5 a v 19:30 hod. předmětné vozidlo projelo kolem hlídky. Za tímto vozidlem se hlídka rozjela a na 42km D5 ho předepsaným způsobem zastavila a přivedla na sjezd z dálnice. Podle předložených dokladů byl v řidiči ztotožněn obviněný, který byl oblečen v černém tričku s krátkými rukávy a modrých kalhotách. Ve vozidle se rovněž nacházela další osoba. Po předložení příslušných dokladů byla zjištěna K.H., která byla oblečena v bílém tričku a modrých kalhotách a seděla ve vozidle na zadním sedadle vpravo. Ve vozidle byl dále nezletilý chlapec sedící na předním sedadle vedle řidiče. Jiné osoby se ve vozidle nenacházely. Obviněný s přestupkem nesouhlasil, a proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Správní orgán vycházel z dokumentace ke zjištěnému přestupku a přihlédl též ke snímku pořízenému silničním rychloměrem, měřičem úsekové rychlosti MUR-05 s datem pořízení 20.7.2009 v 19:08 hod. v tunelu Valík na dálnici D5 směr Praha, ze kterého je patrné, že řidič předmětného vozidla je muž oblečený do tmavého trička. O průběhu zákroku, kdy zasahující policisté po zastavení vozidla v řidiči předmětného vozidla podle předložených dokladů zjistili obviněného, svědek nrap. Š. vypověděl, že si vzpomíná, že obviněný byl oblečen v černém tričku s krátkými rukávy a modrých kalhotách. Dále vypověděl, že ve vozidle se nacházela žena oblečená v bílém tričku, modrých kalhotách, seděla na zadním sedadle vpravo, u které bylo zjištěno, že nemá řidičský průkaz a dále ve vozidle byl zjištěn nezletilý chlapec, který seděl na předním sedadle vedle řidiče. Jiné osoby se ve vozidle nenacházely. Svědek prap. M.M. ke stejným otázkám vypovídal shodně a dodával, že obviněný mu sdělil, že má strach, že mu bude za tento přestupek odebrán řidičský průkaz, neboť už je řešen pro přestupek obdobného charakteru na Ostravsku. Správní orgán vyhodnotil shromážděné podklady jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné policisty v rámci plnění jejich služebních povinností, když v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by některý ze jmenovaných policistů měl nějaký osobní zájem na bezdůvodném poškození obviněného. Při stanovení viny vzal správní orgán v úvahu možnou odchylku měřicího zařízení, která je v ČR stanovena jednotně a při rychlosti jízdy nad 100km/h činí $\pm 3\%$, když zjistil, že užitý radar k měření rychlosti vozidla prokazoval platnost ověření silničního rychloměru do 21.9.2009. Zjištěné skutečnosti správní orgán vyhodnotil tak, že obviněný porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravními značkami. Zjištěným jednáním obviněný naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem, nebo dopravní značkou v obci o 20km/hod. a více, mimo obec

o 30km/hod. a více. Při stanovení druhu a výše uložené sankce vycházel správní orgán ze závažnosti přestupku vyjádřené sankcemi v ustanovení § 22 odst. 8 přestupkového zákona, které stanoví pachateli pokutu od 2.500,- do 5.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců. Správní orgán přihlédl k závažnosti předmětného přestupku, který vyhodnotil jako závažný projev nekázně v silničním provozu, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, tudíž řidič takového vozidla ohrožuje bezpečnost silničního provozu. Správní orgán přihlédl k místu spáchání přestupku, kterého se dopustil obviněný na úseku dálnice D5 v tunelu, kde je úmyslně snížena rychlost jízdy dopravním značením z důvodu zajištění bezpečnosti silničního provozu. Rovněž přihlédl k času spáchání přestupku 19:08 hod., tedy v pozdějších odpoledních hodinách, kdy je nutno dbát zvýšené opatrnosti z důvodu vyšší frekvence ostatních účastníků silničního provozu. Tyto skutečnosti byly zhodnoceny v neprospěch obviněného. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako vědomou nedbalost, kdy jmenovaný mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší nebo neohrozí. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o přestupku bylo vedeno v nepřítomnosti obviněného, který se k nařízenému jednání nedostavil, nemohla být zhodnocena pohnutka obviněného k předmětnému jednání ani jeho sociální situace a jeho osobní poměry. Správní orgán vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče na osobu obviněného, z čehož vyplynulo, že se kromě přestupku totožné skutkové podstaty se dopustil dalšího dopravního přestupku v roce 2007. Z toho důvodu nebylo možné pohlížet na osobu obviněného jako na bezúhonného řidiče. Tato skutečnost byla hodnocena v neprospěch obviněného. Ve prospěch obviněného správní orgán hodnotil tu skutečnost, že obviněný svým protiprávním jednáním nevyvolal kolizní situaci. Po vyhodnocení všech zjištěných skutečností byl uložen obviněnému zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel mírně nad spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby. Peněžitá sankce byla uložena s ohledem na skutečnosti, které byly hodnoceny v neprospěch obviněného v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby.

O odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém rekapituloval průběh přestupkového řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně a vypořádal se s jednotlivými námitkami žalobce jako odvolatele. K námitce, že rozhodnutí o přestupku je plné zásadních chyb a že v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny nepravdivé informace a že vozidlo v tunelu Valík neřídil, žalovaný konstatoval, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání v rámci přestupkového řízení, avšak svých procesních práv žalobce nevyužil a k ústnímu jednání se nedostavoval. Veškeré své námitky uvedl až v odvolání proti napadenému rozhodnutí, přičemž podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu se k novým skutečnostem a návrhům uvedených v odvolání přihlédně jen tehdy, jde-li o skutečnosti či důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Skutečnosti uváděné v odvolání přitom nejsou skutečnostmi či důkazy, které by dříve nemohl žalobce uplatnit. V řízení o přestupku byli vyslechnuti svědci, zasahující policisté, jejichž výpovědi vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako věrohodné. Tito svědci uváděli, že odvolatel byl při kontrole oblečen do černého trička s krátkým rukávem, vpravo na zadní sedačce seděla žena v bílém tričku a vedle řidiče nezletilý chlapec. Tyto údaje se plně shodují s fotografií pořízenou radarem v tunelu Valík, kde je zaznamenán řidič jako muž v černém tričku, vedle něho nezletilé dítě a vpravo na zadní sedačce je vidět osoba ve světlém oblečení. Za řidičem není vidět žádná osoba, což odpovídá svědeckým výpovědím. K dalšímu tvrzení,

že vozidlo v tunelu Valík neřídil, že spal na zadní sedačce a že vozidlo řídila osoba jemu blízká, která ještě před kontrolou z vozidla vystoupila, žalovaný uváděl, že shromážděné skutečnosti nedokládaly, že by řidičem v tunelu Valík byla jiná osoba. Své tvrzení přitom žalobce nijak jinak nedoložil, ač v řízení o přestupku mohl svá procesní práva uplatňovat. Pokud žalobce v odvolání se dožadoval vypracování znaleckého posudku, zda byly ve vozidle v tunelu Valík tři nebo čtyři osoby, zda jeho osoba vozidlo řídila, včetně posouzení obličeje, žalovaný uváděl, že znalecký posudek se provádí jen v případě, že je k posouzení věci potřeba odborných znalostí v oboru. Provedení dokazování ohledně ztotožnění odvolatele podle obličeje a posouzení, zda mohly být ve vozidle čtyři osoby, žalovaný vyhodnotil jako nadbytečné, vzhledem ke skutečnosti, že spáchání přestupku bylo správním orgánem zjištěno tak, že o něm odvolací orgán neměl žádné pochybnosti. Žalovaný uváděl, že neměl pochybnosti o skutečnosti, že vozidlo řídila osoba v tmavém tričku a správní orgán prvního stupně nebyl povinen se zabývat svědeckou výpovědí K.H., neboť žalobce nenavrhл provedení svědecké výpovědi této svědkyně v průběhu řízení. Podle § 52 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb. není správní orgán vázán návrhy účastníků a provede vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Vzhledem k tomu, že správnímu orgánu prvního stupně se podařilo zjistit stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, byla tato výpověď nadbytečná. Žalovaný neshledal žádná pochybení správního orgánu prvního stupně a odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 1,2 s.ř.s. Při přezkoumání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými žalobce napadené rozhodnutí řádně napadl.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. projevíli souhlas.

Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný se řádně nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, namítal, že vozidlo v rozhodné době neřídil a vozidlo řídila osoba jemu blízká. Současně tvrdil, že se nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a pokud by mu seznámení s podklady bylo umožněno, mohl navrhnout výslech svědkyně, která seděla vzadu za řidičem. Podstatou žaloby tak bylo tvrzení žalobce mířící na porušení § 3 a § 36 odst. 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

V přezkoumávaném případě přestupkové řízení bylo vedeno proti žalobci ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb.. Podle tohoto zákonného

ustanovení zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20km/hod. a více, mimo obec o 30km/hod. a více.* Správní orgán prvního stupně v průběhu přestupkového řízení vycházel z dokumentace Policie České republiky ke zjištěnému přestupku a dále z obsahu svědeckých výpovědí zakročujících policistů, a to z výpovědi nrap. T.Š. a prap. M.M. Shromážděné podklady vyhodnotil správní orgán tak, že žalobce shledal vinného ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích. Tento skutkový a právní závěr podle názoru krajského soudu není zpochybněn ani žalobní výtkou, ve které žalobce tvrdil, že se nemohl řádně seznámit s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním a pokud by tak se stalo, že mohl navrhnout výslech svědkyně, která seděla vzadu za řidičem. Ve vztahu k této žalobní výtce krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání nařízenému v průběhu řízení o projednávaném přestupku, a to jak na den 15.9. 2009, tak i k druhému jednání nařízenému na 14.10.2009. V souvislosti s předvoláním k ústnímu jednání byl žalobce poučen kromě jiného též o tom, že na základě ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu bude mít před vydáním rozhodnutí ve věci možnost se vyjádřit k jeho podkladům. Této možnosti žalobce nevyužil z toho důvodu, že k žádnému z ústních jednání, ke kterému byl předvolán, a to ani k ústnímu jednání dne 14.10.2009, které předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se k jednání nedostavil a jednání proběhlo v jeho nepřítomnosti. V této souvislosti krajský soud konstatuje, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu, aby před vydáním rozhodnutí ve věci dal možnost účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V tomto ustanovení zákon nekonkretizuje formu, jakou musí správní orgán dát účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zákon ani nestanoví správnímu orgánu povinnost určit konkrétní lhůtu, ve které by účastník toto procesní právo měl realizovat. Pokud žalobce byl ve sledovaném případě řádně předvolán k ústnímu jednání, které předcházelo vydání rozhodnutí a byl poučen o jeho právu při ústním jednání se vyjádřit k podkladům připravovaného rozhodnutí, pak správní orgán ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neporušil a možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalobci poskytl.

Žalobce v dalším žalobním bodu se dovolával neúplnosti skutkových zjištění a tvrdil, že žalovaný se nevypořádal s námitkami uvedenými v jeho odvolání o tom, že vozidlo v rozhodné době neřídil a vozidlo řídila osoba jemu blízká. K této žalobní výtce krajský soud konstatuje, že odpovědnosti za spáchaný přestupek se nelze zbavit pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba účastníkovi blízká, aniž by v této námitce tato osoba byla blíže identifikována. Na jedné straně je plným právem obviněného zvolit vlastní strategii při formování své obrany v rámci vzneseného obvinění a obviněný nemůže být nucen k tomu, aby pachatele přestupku sám identifikoval, ale na druhé straně musí být srozuměn s tím, že správní orgán může vycházet ze všech shromážděných důkazů, tyto hodnotit a posoudit, zda tyto důkazy jsou natolik dostatečné a průkazné k identifikaci pachatele přestupku (*obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku z 22.4.2004 čj. 2As 3/2004-70, dostupném na www.nssoud.cz*). Neúplnost skutkových zjištění krajský soud neshledal ani v postupu žalovaného, který nepřistoupil na návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku, zda vozidlo v tunelu Valík řídil skutečně žalobce a zda ve vozidle v tunelu Valík prokazatelně byly tři nebo čtyři osoby. Tento důkazní návrh se dotýká skutkových otázek, které jsou

vyhrazeny k řešení ve vedeném přestupkovém řízení a nejedná se o otázku odbornou, která by byla řešitelná s použitím speciálního důkazu, kterým je znalecký posudek.

Krajský soud neshledal, že by v průběhu vedeného řízení došlo k porušení ustanovení § 3 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu a žalobní výtky vznesené v žalobě vyhodnotil jako nedůvodné. Na podkladě tohoto závěru krajský soud postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud zamítl návrh na upuštění, eventuálně na snížení uloženého trestu pokuty, přičemž vycházel v této části svého rozhodnutí z ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s.. Podle tohoto ustanovení *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen zjevně v nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě*. V přezkoumávaném případě žalobce navrhl snížení a nebo upuštění od uložené sankce podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích ve výši 4.000,-Kč. Vznesený návrh krajský soud posoudil ve vazbě na ustanovení § 22 odst. 12 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích podle kterého od uložení sankce podle § 22 odst. 4 až 11 nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Soud může od uložení trestu upustit pouze v mezích zákonem dovolených, jak plyne z citovaného ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s.. Pokud § 22 odst. 12 zákona o přestupcích neumožňuje od uložení sankce ukládané podle § 22 odst. 8 zákona o přestupcích upustit, pak ani krajský soud v rámci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. není oprávněn od uložené sankce upustit, eventuálně takto uloženou sankci snížit. *(obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu z 25.6.2008 čj. 6As 48/2007-58 dostupný na www.nssoud.cz).*

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a protože žalobce v řízení procesního úspěchu nedosáhl a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil, rozhodl krajský soud, že žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. července 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová